

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2015 r.

Z upoważnienia Prezesa Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach –

SSR Maja Łapińska

W sprawie M. M. (M.)

obwinionego o czyn z art. 124 § 1 k.w.

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania

na podstawie art. 59 § 2 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

postanawia:

1. odmówić wszczęcia postępowania przeciwko M. M. o czyn z art. 124 § 1 k.w. polegający na tym, że w dniu 18 września 2014 r. w K. przy ul. (...), uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu;
2. na mocy art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. wystąpił do tut. Sądu z wnioskiem o ukaranie M. M. za czyn z art. 124 § 1 k.w., zarzucając obwinionemu, iż w dniu 18 września 2014r. około godz. 10:00 w K. ul. (...) poza drogą publiczną, będąc pracownikiem formy P. (...) z siedzibą w D. ul. (...), zgodnie z dyspozycją artykułu Kodeksu Cywilnego o zastosowaniu obrony koniecznej, nie skorzystał z tego przepisu, a następnie swoim działaniem poprzez założenie blokady na koło samochodu marki M. (...) nr rej. (...) umyślnie uczynił pojazd ten niezdatnym do użytkowania.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie, zainicjowanej wniesieniem wniosku o ukaranie M. M. należało odmówić wszczęcia postępowania, wobec stwierdzenia, iż zarzucany mu czyn nie zawiera znamion wykroczenia, tj. wobec zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania unormowanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

Dla porządku rozważań wskazać przyjdzie, iż warunkiem do uznania, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą, jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony zarzucanego obwinionemu M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 k.k. Granicę między tym wykroczeniem, a wskazanym występkiem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (damnum emergens) i utraconych przyszłych korzyści (lucrum cessans).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 k.w., jak i występku penalizowanego treścią art. 288 k.k.

W przedmiotowej sprawie obwiniony – M. M. – pozostaje zatrudniony w firmie PARK- (...), gdzie wykonuje czynności w ramach swoim służbowych obowiązków. Teren na ul. (...) przynależy do ww. firmy, a nadto jest on stosownie oznaczony tablicami informacyjnymi, które wskazują zasady i regulamin parkowania na tymże parkingu, jak również ewentualne konsekwencje zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną.

Bezspornym pozostaje, iż w dniu 18 września 2014 r. na terenie parkingu S. M. zaparkował swój samochód marki M. (...) o nr rej. (...). W następstwie tego, M. M., zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, założył na koło wskazanego pojazdu blokadę. Jak na teren parkingu wrócił właściciel samochodu, obwiniony poinformował go o obowiązku uiszczenia opłaty w kwocie 150,00 złotych za postój na terenie parkingu.

Z akt sprawy bezspornie wynika, iż S. M. uiszczył opłatę w kwocie 150,00 złotych za postój swojego pojazdu na terenie parkingu, jednocześnie zaś nie wynika by wprawdzie założona, a następnie zdjęta blokada koła miała uczynić jakichkolwiek szkody w jego pojeździe. Co za tym idzie, nie można uznać aby doszło do popełnienia przez M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Obowiązek uiszczenia opłaty wynika z udostępnionego regulaminu firmy PARK- (...), do której należy teren parkingu. Ponadto wskazać przyjdzie, iż M. M. jako zatrudniony w ww. firmie działał w ramach swoich obowiązków służbowych, który jest odpowiedzialny za wskazane w jego zakresie obowiązków – czynności, zakreślonych przez pracodawcę. Obwiniony – jako pracownik – działa zatem w zaufaniu do pracodawcy, jak również w zaufaniu do wydawanych przez niego poleceń, jednocześnie czyni to w pełnym przekonaniu do ich prawidłowości.

Wprawdzie w okolicznościach sprawy niniejszej bezsporną pozostaje okoliczność uczynienia przejściowo niezdatnym do użytku pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) poprzez założenie blokady na koło tego pojazdu, takkolwiek brak podstaw do uznania prawnokarnego charakteru ustalonego działania obwinionego na szkodę użytkownika rzeczowego pojazdu.

Stanowczo należy zaakcentować, że w związku z zablokowaniem w dniu 18 września 2014r. w K. na ul. (...) przez pracownika firmy PARK- (...) – M. M. za pomocą blokady koła pojazdu użytkowanego przez S. M., czyniąc go przejściowo niezdatnym do użytku z wolą kierującego tym pojazdem, nie powstała żadna szkoda.

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 124 § 1 k.k. i czyn ten pozostaje prawnokarnie obojętny. Samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym.

Jedynie na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, o sygn. IV W 194/13, IV W 52/13, czy też IV W 572/13.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., Sąd na mocy art. 59 § 2 k.p.w. orzekł jak w punkcie 1 sentencji. Brak możliwości stwierdzenia zaistnienia znamion zarzucanego obwinionemu czynu nie wymaga prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie. Sam wniosek o ukaranie należy zaś poczytać za efekt nieprawidłowej interpretacji istoty zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z powołanym w punkcie 2 sentencji przepisem.